

BETTES ISTVÁN

Szerdahelyi Svejukk

(A Svejkben írtam újév napján)

Jól meg kell óvni
ha Kukkónia földjén
fásul a lélek

Szakad az irhám
sok betű lakott bennem
egyik sem volt hű

Serpenyős éltem
sercegett egyfolytában
odakozmáltam?

Adakozhatnék
ha minden visszajönne
összefut két sín

Gyeplő már gyepen
ám szív lehet egyenes
küldj egy esemest

Sok handibasa
sok handibasát nekik
múlt szerepeket

Vak pereputtya
látja ameddig látja
nagy a szakadék

Markodban tartasz
nádasban kecskebékát
egyszer jön a fagy

Elmarasztalnak
sok sunyi menekülne
ütik a vasat

Andezit májnak
meg se kottyan a lőre
korog a gyomrod

Sok kifli vége
sosem lesz egész kifli
nincsen dereka

Hétrét nyúlt rétes
hol az abroszod vége?
ott abortusza

Palacsintaként
röppensz a plafonig
nehogy odasülj

Kilimandzsáró?
si! mangiare mangiare...
ehetsz ott havat

Elkanyarodott
sokan ráfogják: kurha!
Gyesen egyenes?

Pótszéket hozzá!
látva legyen a látvány
tátsd el a szádat

Virágpiac zsong
százszorszépet venne mind
kiskertész ó jaj

Vágy csók pénz hírnév
lantok andalítanak
jó ha már túl vagy

Szétnyúzott hárfám
hangja elszunnyadt árván
ma csinnadratta

Hogyha nem törtetsz
naponta egytálétel
rímeket esztek?

Nincs ki ily árván
él s bólogat csendesen
feledni – ülni

Sárga madár csőrén
zöld szilvám is megérik
már jön mélabúm

Hull már a hajam
fésűm elárvult helyét
vízzel locsolom

Ne tűnődj múlton
mi jön a jövő sötét
hunyd be a szemed

Kis taknyos béka
mássz fel a vízitökre
nyaras a borunk

Piros kakadu
kakilj barackvirágot
kalitka jussod

Völgyben és bércen
már csak senyvedve élek
mindkettő ábránd

Sápadó alkony
elalszom boros fejjel
fáradt fény dereng

Füvemet viszem
neki ezrei vannak
jobb felhőt nézni

Holdkórban járok
ébredek: merre megyünk?
száz év – perc álom

Hivatal nyúge
a gyermekkor homokvár
tétlenül élni!

A nap még süt rád
ám idestova tél lesz
verset olvasol

Gondokban elméd
ősz tücsök ciripelget
bánatod régi

Versed örök bú
sok zene dal énekek
hiú beszéd – kész

Fekszel nyomorult
orvost nem ugat kutyád
pincében korsód

Milyen a vénség?
Rég boglyas fejünk kócos
jó hogyha eljössz

öleled párnád
vidámnak rövid a nap
nincs rövid s hosszú

Tolladat veszed
hajszolod költő jussod
senki sem hallja

Hogy a bölcs hallgat?
bölcseknek nem kell a szó se
s ötezer szót írt

Egy ősz öregnek
adtad tüllkalapodat
zúg az őszi szél

Kagyló, 2002

